

Spørgsmaal om at paalægge Skatteyderne eller de kommende Hesteudredere en meget betydelig Udgift i de nærværende eller allernærmeste Dieblis, og det troer jeg dog er en meget betænkelig Sag. Naar man ogsaa vil betragte Sagen blot fra det oeconomicke Standpunkt, saa vil det vist vende sig saaledes, at, saasnart man kan undvære det store Antal Heste, som Militairretaten nu har, ville disse Heste blive solgte til Indtægt for Statskassen, og da kan vist Ingen betvivle, at hvilkensomhelst Omgangsmaade der end maatte blive brugt, ville Hestene blive solgte langt under den Sum, for hvilken Udredningsdistricterne atter ville komme til at købe deres Heste, og Staten led altsaa et Tab ved at sælge Hestene, og Skatteyderne kom til at betale den fulde Værdi af de Heste, som de skulle anskaffe. Jeg troer derfor, at der er al Grund til at foretage en Udjevning her og lade Hestene gaae over til de vordende Udredere af Heste uden Betaling. Man har meent, at det skulde medføre nogle praktiske Forviklinger; jeg troer ikke, at de praktiske Forviklinger i det Hele taget, naar der er god Villie tilstede fra det Ministerium, som vil komme til at ordne Sagen, og som nærmest vil blive Krigsministeriet, ville have nogen Betydning. Det er saaledes paaberaabt, at der vilde blive nogle Communer, som kom til at købe Heste og andre ikke. Det vil ingenlunde blive Tilfældet efter det Forslag, som er stillet til § 6. Det gaaer nemlig ud paa, at Antallet af de extraordinairt anskaffede Heste, som maatte være tilstede, skal fordeles blandt Udredningsdistricterne i Forhold til Hartkornet. Nu er det vel saa, at der i Loven og Udvalgets Forslag er brugt Benævnelsen „Udredningsdistricter“ om de enkelte Udredningslægder; men den egentlige Definition paa et Udredningsdistric-

maa søges i Lovens § 2. Der siges det, at et Udredningsdistricter er et Amtsraadsdistricter. Nu er der i Landet i det Hele, troer jeg, 19 eller maaskee 20 Amtsraadsdistricter, hvorom der i dette Tilfælde er Spørgsmaal. Nu kan man ikke betvivle, at der idetmindste skulde være 20 tjenstdygtige Heste tilovers fra den Beholdning, som Staten har for Tiden, og altsaa vil det ikke være vanffeligt, naar der er et større Antal end 20, at fordele det mellem de enkelte større Udskrivningsdistricter eller mellem Amtsraadsdistricterne efter deres Hartkorn. Naar saaledes et Amtsraadsdistricter skal udrede, vil jeg sige, 100 Heste og faaer ved denne Fordeling 50 Heste, saa faaer det disse 50 Heste gratis, og ethvert andet Districter vil faa de tilsvarende Antal gratis; men de Heste, som ikke saaledes erholdes, ville blive at anskaffe for Districternes Regning. Saaledes falder den praktiske Vanffelighed bort, som man troede vilde følge af, at nogle Communer fik Hestene gratis, og andre maatte komme til at betale dem; og i det Hele taget troer jeg, at det Tilfælde ikke vil indtræde, at der ikke skulde være Heste nok, thi det Heste-antal, som for Tiden haves extraordinairt anskaffet til Militair-Statens Brug, er vist saa betydeligt, at det flere Gange overstiger Tallet 1728, saa at der altsaa kan være et tilstrækkeligt Antal af tjenstdygtige Heste imellem dem.

Uf samme Grund troer jeg, at den Indvending vil bortfalde, at den største Andeel af disse Heste, som efter denne Lov skulle anskaffes, skulle være Rideheste og kun det mindre Antal Trækheste; thi der haves vist et tilstrækkeligt Forraad af hvert Slags. Man har sagt, at det vilde medføre Vanffeligheder, at Sagen ikke strax skulde ordnes.